

DAGENS CITAT

» Folkekirken er den eneste fælles institution, vi har, som tager vare på menneskets sjæl. Det er jeg nødt til at støte. Jeg synes dog ikke altid, at kirken forvalter sine pund særlig godt. Hvorfor gør man kirken til et kultur- og pizzahus, når man i stedet kan øse af hovedstolen?

Lars Muhl, forfatter og musiker, til Kristeligt Dagblad.

En sød og kærlig frelsermand

Folkekirken

Af Christian Lindtner
Tovesvej 6, Nærum

Rædselsfuldt er det at indrømme: Efter at have deltaget i mange møder med teologer, præster og biskopper om gudstjeneste og nadver, må jeg konstatere, at ingen kan give anden fornuftig forklaring på søndagens nadver end den, at det er karnibalisme at æde og drikke Jesus.

Når dette ækle menneskeæderi ikke giver anledning til stadige straffesager, hænger det sammen med, at Jesus aldrig har levet. Derfor kan man kun æde hans kød og drikke hans blod i fantasien. Hvem kan klippe hårene af en skaldet!

For enhver, der fordomsfrit sætter sig ind i datidens religionshistoriske forhold, må det stå klart, at hverken Jesus eller hans disciple på noget tidspunkt har sat deres små snavsede fødder på denne jord. Det samme gælder alle de andre guder, græske, romerske, indiske, jødiske, nordiske osv.

Nadverens vanvid

Nadverens vanvid sekunderes nu af troens galskab. Luther, en brav, men forrykt tysker, har haft en uhyre skadelig indflydelse på danskerne og deres konger og dronninger, og har det ulykkeligvis stadig.

Skønt Jesus aldrig har levet, krævede Luther, at vi ved at tro blindt på Jesus ville blive retfærdige og lykkelige. Det er imidlertid ikke sket. Det bedste biskop-

perne kunne give vor dronning, når hun fylder 80, var en fælleserklæring, hvori de bekendte deres frække hokuspokus. Det sker ikke.

Kirkens folk har nu valgt mellem at gå til bekendelse og tilstå, at det er vanvid at tilbyde liget af en jødekonige, der allerede fordi hans mor var jomfru, aldrig har eksisteret. En sådan tilståelse indebærer, at de må søge sig et helt andet arbejde. Ærlige folk træffer dette valg.

Først havde vi pavekirken, så fulgte kongekirken, dernæst (fra 1849) folkekirken, nu har vi så kvindekirken.

Kærlig frelsermand

Min erfaring siger mig, at kvinderne, især de yngre, har det dejligt med, at Jesus aldrig har levet; det giver dem nemlig frit spil til at opdigte en sød og kærlig frelsermand lige efter deres hjerte. På den måde løber de ind i en slags hysterisk polyteisme, hver der er så mange jesusser som der er pigejenter. Kærligheden overvinder nu al snæverhertet fornuft og de mange kæresteder hedder alle Jesus.

En salon om modernisering af nadveren hos den kære biskop Tine i Odense gav mig en forsmag på, hvordan man kan fikse en ækel nadver.

Ved et møde i bispegården i Odense blev det foreslået, at man gik over til sodavand og varmt brød.

Andre hviskede om baser og romkugler, nogle om champagne for blod. Det sidste er allerede slået an i Lyngby. Min ven, biskoppen i Roskilde, serverede Luther-lagkage i 2017.

Den nye målestok for, hvad der er sand eller falsk kristendom, er, hvad flertallet af de yngre kvinder nu føler, ikke blot kulinarisk, men også med klimaet i tankerne.

Lønnen er stadig en kæmpe knast på vejen mod ligestilling

KAMPDAG: Vi har brug for politikere, der vil sikre reel ligestilling mellem kønne og for et samfund med stærke værdier, hvor løn for arbejde med mennesker belønnes på niveau med teknik, it og penge.

Synspunkt

Af Grete Christensen
Formand for Dansk Sygeplejeråd

Den 8. marts er det Kvindernes Internationale Kampdag. Dagen er en god anledning til at gøre status over, hvor langt vi er nået med ligestillingen. Og hvor vi ikke er nået ret langt. Her stikker kvinders løn stadigvæk ud. Ifølge Danmarks Statistik er der ca. 13 procent forskel på den løn, mænd og kvinder tjener i Danmark på tværs af alle job og sektorer.

Dermed er den 8. marts også en oplagt mulighed for politikerne til at vise, at de vil noget med ligestillingen. Ikke bare med flotte ord og sympatitilkendigelser. De er gratis, men rykker ikke ret meget. Vil politikerne for alvor gøre noget ved ligestillingen og den ulige løn mellem mænd og kvinder, kræver det handling, og det kommer til at koste lidt.

Sådan må det være, hvis man skal rette op på en stor uretfærdighed. Når man sammenligner lønnen for udvalgte mande- og kvindedominerede fag med den samme uddannelseslængde, er der forskelle på både 10, 15 og 20 procent. Uddannelse betaler sig, men altså mest for mænd. Den tendens er især tydelig blandt faggrupper med en mellemlang videregående uddannelse. Her er forskellen mellem mænds og kvinders løn ca. 19 procent.

Det rammer ikke mindst sygeplejersker, og jeg møder mange, som er frustrerede over deres løn og ikke mener, at den står mål med hverken arbejdsindsats eller ansvar. Det forstår jeg godt, og jeg synes, det er pinligt, at kvinder stadigvæk i 2020 får markant mindre i løn for deres arbejde end mænd med tilsvarende uddannelse og ansvar.

Historie og kultur

Når det er blevet sådan, er det historisk og kulturelt betinget. Den store synsder er Tjenestemandereformen, der for godt 50 år siden lagde grunden for lønhierarkiet mellem de offentlige fag. Med den blev alle de offentlige ansatte indplaceret i et lønsystem, og de kvindedominerede fag blev generelt placeret lavt. For eksempel er sygeplejerskerne placeret i lønramme 15, mens skolelærere og politibetjente med samme ansvar og uddannelse er placeret i

Hvis der skal reel ligestilling mellem fagene, kræver det vilje og handling fra politikerne på Christiansborg (tv.) Sygeplejerskerne er placeret i lønramme 15, mens skolelærere og politibetjente med samme ansvar og uddannelse er placeret i lønramme 21., skriver Grete Christensen. På billedet ses et af hendes medlemmer, Marie Uth Pi-lebo.

Foto: Jørgen Chr. Jørgensen

» Der er sket meget, siden Kvindernes Internationale Kampdag blev markeret for første gang for over 100 år siden. Det er godt. Men vi må også erkende, at der er sket alt for lidt.

lønsramme 21. Det giver en lønforskel i startlønnen på 18 procent, og over tid bliver det til det enorme summer, som sygeplejerskerne er gået glip af.

Når det af samfundet blev vurderet rimeligt tilbage i 1969, skyldes det, at mændene typisk havde forsørgerpligten i familien. Den slags historiske forklaringer er dog for længst holdt op med at være relevante. I dag har vi da også en ligelønslov, der sikrer, at arbejdsgeverne ikke må gøre forskel på kvinder og mænd, der udfører arbejde af samme værdi. Men som altså ikke forhindrer store forskelle i lønnen mellem fag med mange kvinder og fag med mange mænd.

Det kan synes mærkeligt, at der ikke siden er rettet op på den skævhed. Spørger man danskerne, svarer tre ud af fire, at politikerne i et eller andet om-

fang skal prioritere at finde en løsning på lønforskellen mellem kvinde- og mandsdominerede fag.

I Dansk Sygeplejeråd og i andre faglige organisationer har vi kæmpet hårdt ved hver overenskomstforhandling, men vi må erkende, at vi ikke kan skabe ligeløn ad den vej. Ligeløn er desværre ikke noget, der kan fikses mellem arbejdsmarkedets parter. Udfordringen er, at den økonomiske ramme ligger fast i den offentlige aftalemodel. Det betyder, at skal for eksempel sygeplejersker løftes i løn, så skal andre faggrupper samtidig have en mindre del af lagkagen. Det er selvfølgelig ikke populært at vende hjem med efter en overenskomstforhandling.

Kræver vilje og handling

Hvis der skal reel ligestilling mellem fagene, kræver det altså vilje og handling fra politikerne på Christiansborg. Vi har brug for politikere, der vil sikre reel ligestilling mellem kønnene og for et samfund med stærke værdier, hvor løn for arbejde med mennesker belønnes på niveau med teknik, it og penge.

Der er sket meget, siden Kvindernes Internationale Kampdag blev markeret for første gang for over 100 år siden. Det er godt. Men vi må også erkende, at der er sket alt for lidt. Jeg vil bruge dagen til endnu engang at forsøge at råbe politikerne op: Det er tid til at give medarbejderne i de kvindedominerede fag en løn, der modsvarer vores store ansvar for mennesker.